

jures lounat wötta, ja rüggemendi öppetaja tulgo fa."

Reigest fest mis olli sündinud alles veel uimane, läksin rüggemendi öppetajaga, kes nisamma ehmatand olli, funninga ja temma seltsi járrele loessi peále. Seál ollid funninga sugguseelts ja ülemaad teenrid keik foos, ja sesamma mo praegune abvikasa seisits funninga proua fórwas. Kunningas astus mo ette ja küssis: „Mis sa arwad, fedda sa keige selle hea eest pead tånnama?”

Minna vastasín fummardades: „Jummalat, omma armolist funningast ja omma heldet funninga prout.” Kunningas vastas: „Töösi fül, ogga wata senna, se illus noor noesterahwas seál, se on keige ennam so párrast waewa nainud. Kas sul temmale middagit rákida ei olle? Omma sure sugu peále ta uýke ei olle, meest temmal fa veel ei olle, — mis sa arwad, sa olled nüüd piisep, tasko fuld rahha täis, et fatsu ommeti ja te seddawisi, nago poslefs siin muud inimesesse hing, fui teie kahhekeste.”

Usna juhm mitmekordse otsata rõmo párrast, mis fui saiad ennemuistse noffka sõa aial mahha saddasid, tundsin ma, et ma pea laest jalla tallani kesin, ja fui silmad üles lõin, näggin, et naesterahwas mo ees seisits ja hääbenedes nisamma wärtises fui minna, silmad maas ja punnane nago feend wähhi.

Keik olli wait fui surno haudas, fuid siin ja seál olli tassa itsitamist kuulda. Et mul fül ónne küssalt olli, siiski ollin ma selle jures ennam ehmatand, fui siis, fui trummude peále piddin minnema. Pannin ommeti wimaks süddame fórwaks ja ütlesin:

„Mo armolinne funningas, kes mulle paljo head teinud, on mulle julgust andnud teilt, armas preili, keikide näbhes ja kuuldes küssida, kas teie siin waewalissses ma ilmas tahhate mo fórwas olla ja mind sato, fuida ingel Rawa el noort Tobiast?”

Ja sircutas mulle sanna lausumatta ja õhkades omma fát, mis ma armoga peusse